

IMADAL.

(Hymnus.)

Dallam: „Erős várunk nekünk az Isten.“

Nincsen nekünk, nincs több Istenünk!
Mennyen, földön Téged ösmerünk;
Téged, te Egy, Te láthatatlan,
Kit érzelemben, gondolatban —
Lelkünk hő vágya sejt, imád ...
Kezed munkáját,
Örök hatalmadat,
„Legyen“ szavadat:
Hirdeti nekünk a nagy világ.

Nincsen nekünk másban bizalmunk,
Te voltál és vagy erős oltalmunk;
Hozzád vezet bennüket a hit,
Benned bizunk, mint hű gyermekid.
Ha kegyelmed van mivelünk:
El nem veszhetünk.
Ha vész, vihar ragad
S ég föld ránk szakad:
Megőríz minket szent hatalmad.

Menny, föld hatalmas alkotója,
Imánknak légy meghallgatója:
Bocsáss el minket áldásoddal,
Ne sujtolj soha haragoddal ...
Legyünk választott népeid,
Kiket megsegít
Vészben, viharokban,
Félő bajokban:
Atyai szent kegyelmességed.

Rédiger Géza.

DELPIT ÉS TOMPA KÉT KÖLTEMÉNYE.

Két költeményről lesz szó, melyeknek szerzői két külön világban éltek. Az egyik a francia főváros szellemet, fényt sugárzó körében, az ember-Oczeánon, melynek felszínén ragyognak a habok, de mélyében iszonyu örvények, szennyes salak háborognak, elnyelvén hitet, jóllétet, erényt és vigaszt. Oh! ha e vizfenék megmozdul, — mint a hogy Vergilius mondja: „imis stagna refusa vadis“ — mίνő kétségbeejtő felfordulása támad az erkölcsi világrendnek, az emberiség fenséges haladásának hőse az állatnál lennebb sülyed, mert a tudatlanság üressége mellett benne örvénylik az erkölcstelenség végtelen örvénye. A polgáriasság fényes templomát szentségtelen kézzel meg-rabolja a söpredék és kezében minden szent hagyomány, minden igaz remény, minden lelkesítő gondolat gyujtogató kanócz lesz, melylyel meggyujtja a könyvtárt, a szellem e pantheonját, meggyujtja a múkincsek palotáját, a lángész e templomát. E környezetben él Delpit, e sötét napokat éli át, az emberiség Kain-bélyegét látja égni annak a fenséges népnek homlokán, mely az emberi jogok vallását hirdeté, s a testvériességet kísértette meg valósítani politikai törekvéseiben, küzdemeiben, mely a haladás ihletével van megáldva. De hát a más-sik költő? A mi mélázó Tompánk, kinek hangulata szivünk legtisz-tább, legsalaktalanabb, a földi szenvedély viharától jól elrejtett han-gulata, ki — ha háborog — a szellem-élet magányos háborgását éli át, vagy a politikai ellentétekről mit sem tudó igaz hazaszeretet rajon-gását és csüggedését, gyászba meritett örömét zengi meg azon ki-mondhatatlan melodiájú hangszeren, melynek volt hurja még a virá-gok áloméletének zenéje számára is: hol találkozik a francia köl-tővel? Egy haldokló ágya mellett. Mikor az élet kötelékei szálan-ként szakadoznak el, midőn

„A nagy rejtély előtt a sziv megrezzen

És benne örvénylik a nagy Ismeretlen“,

a hit talányát veti fel a lélek s azzal vivódik, azzal harcolja azt a tusát, melyet Jákob álmában az angyallal folytatott, csakhogy az angyal a halál Angyala, e perczek hangulatát örökíti meg Delpit „Meg-bánás“ és Tompa a „Haldokló mellett“ cz. költeménye. Delpit epicus, Tompa lyricus alakban írta költeményét; de Delpit is egy gyón-